

1

Wat was er nu fijner dan op een zonnige middag in juni op een terras te zitten, met een prachtige nieuwe hoed op, en dan getuige te zijn van een ophanden zijnd misdrijf?

Zillah Walsh duwde de rand van haar rode gleufhoed iets omhoog en keek gefascineerd naar het tafereel dat zich voor haar afspeelde. Het was wel duidelijk dat die jongen van plan was iets uit het krat voor de winkel te jatten.

Wat spannend!

Goed, er was natuurlijk nog niets gebeurd, maar zijn lichaamstaal verraadde hem: de aarzelingen, de gespeelde nonchalance, het herhaaldelijk over zijn schouder kijken naar de oudere klant achter hem.

Ze zag ook dat hij geen doorgewinterde winkeldief was, want het was hem nog niet opgevallen dat de eigenaar van de winkel hem vanachter het etalageraam nauwlettend in de gaten hield.

Arme jongen. Het was natuurlijk verkeerd wat hij deed, maar toch had ze medelijden met hem. Hij had inmiddels iets opgepakt en deed alsof hij het bestudeerde, terwijl zijn hand langzaam naar de zak van zijn grijze hoodie ging.

Ondertussen stond de winkeleigenaar al bij de deur om hem in zijn kraag te grijpen...

O nee, dat kon ze niet laten gebeuren.

‘Lieverd, ik heb me bedacht!’ Zillah wuifde om de aandacht van de jongen te trekken en riep zo luid mogelijk: ‘Kun je ook een paar van die daar voor me kopen? Kom,

dan zal ik je nog wat extra geld geven.’ Ze gebarde dat hij moest komen.

De jongen, die nu pas merkte dat de winkeleigenaar in de deuropening stond, legde de bijna-gestolen waar snel terug en stak de smalle straat over.

Zillah pakte een briefje van vijf pond uit haar tas. ‘Koop maar een zak vol en kom daarna even bij me zitten. Als hij ernaar vraagt, zeg dan maar dat ik je oma ben.’

Hij zette een onschuldige blik op. ‘Waarom zou hij dat vragen?’

‘Je kunt mij niet voor de gek houden, jongeman. Wees blij dat ik je heb gered. Anders was je nog gearresteerd.’

Hij trok een wenkbrauw op en keek haar brutaal aan. ‘Oké dan. Maar één ding weet ik wel: u bent echt veel ouder dan mijn oma.’

Ze glimlachte, terwijl de jongen terugliep naar de winkel. Even vroeg ze zich nog af of hij er niet met het briefje van vijf vandoor zou gaan, maar nee, ze zag dat hij voor de groentezaak fruit stond uit te zoeken.

Toen de winkeleigenaar met een achterdochtige blik haar kant uit keek, knikte ze hem met een charmant lachje toe. Ja, het had af en toe beslist zijn voordelen om een welbespraakte, stijlvolle dame van in de tachtig te zijn.

‘Alstublieft.’ De jongen was alweer terug met een zak vol Pink Lady’s.

‘Dank je wel. Je mag er zelf twee houden. En ik wist niet of je koffie dronk,’ zei ze, terwijl de jongen haar het wisselgeld gaf. ‘Dus heb ik maar een jus d’orange voor je besteld.’ Ze wees naar de lege stoel tegenover haar. ‘Ga zitten.’

De jongen deed wat ze zei. ‘Waarom doet u dit?’

‘Eerlijk gezegd vond ik het behoorlijk intrigerend. Ik

dacht dat jongens van jouw leeftijd eerder blikjes energiedrank of bier zouden stelen. Je hoort niet vaak dat ze hun oog op appels laten vallen.'

De jongen had een mager gezicht, donker stekeltjehaar en een behoedzame blik. 'Ik vind appels lekker. Thuis krijg ik ze nooit.'

Zillah zag dat hij goedkope, nogal sjofele kleren aanhad. Ze zei: 'Ik vind appels ook lekker. Maar om daar nu voor opgepakt te worden...'

'Dat zouden ze vast niet doen. Veel te veel moeite.'

'Dat kun je niet weten. Hoe oud ben je?'

De jus d'orange werd neergezet, en de jongen nam een paar gulzige slokken. 'Lekker, dank u. Ik ben zestien. En u?'

'Drieëntachtig.'

'Wauw, dat is echt heel oud. Maar u ziet er nog best goed uit. Voor uw leeftijd, bedoel ik.'

'Dank je,' zei Zillah op ernstige toon. 'Ik doe mijn best.'

'U ziet er... rijk uit,' stelde hij nuchter vast.

'Ik heb make-up op. Ik koop mooie kleren. Ik draag graag fleurige spullen, geen sombere.' Ze gebaarde even naar haar felblauwe zijden jasje en de kleurige kralenketting om haar hals en tikte tegen de rand van haar rode hoed. 'En ik hou erg van hoeden.'

Er brak een grijns door op zijn magere gezicht. 'Nou, u lijkt in ieder geval totaal niet op mijn oma.'

Ze kreeg te horen dat hij Ben heette en aan het spijsbelen was. Maar dat was niet erg, want het was toch alleen maar maatschappijleer en dat was saai en onbelangrijk.

'Hoe weet je nu of het onbelangrijk is als je er niet bij bent?' vroeg Zillah.

'Dat zeggen onze leraren ook altijd. Maar ik ben vaak ge-

noeg geweest om te weten dat het saai is.’ Met een knikje naar haar linkerhand, waar een grote pleister op zat, vroeg hij: ‘Hoe komt dat?’

‘Ik ben vanochtend naar het ziekenhuis geweest. Voor een kleine ingreep.’

‘Wat dan?’

‘Ik heb een tatoeage laten weghalen.’ Ze nam een slokje koffie.

‘Echt? O, u maakt een grapje.’ Hij leek teleurgesteld. ‘Wat had u dan echt?’

‘Een synoviale cyste.’

‘Is dat kanker?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, het is niets ergs. Ze hebben wat vocht weggehaald.’

‘O, dan is het goed. Maar wat zou u hebben gedaan als het wel kanker was? Ik denk vaak over zulke dingen na, u niet? Zou u een bucketlist maken?’

Zillah proestte het uit en zette haar theekopje neer. ‘Een wat?’

‘Daar hebt u toch vast wel eens van gehoord? Zo’n lijstje met dingen die je nog wilt doen voordat je doodgaat. Een neef van me uit Swindon had een buurman die kanker had, en die had een bucketlist, en toen heeft hij een tochtje met een heteluchtballon gemaakt, maar voordat hij nog meer dingen kon afstrepen, was hij al dood. Hij had bijvoorbeeld Mick Jagger nog willen ontmoeten, maar dat is niet gebeurd. Allerlei mensen waren geld voor hem aan het inzamelen, zodat hij naar een concert van de Stones kon, maar dat geld hebben ze later gebruikt voor de begrafenis.’

‘Ja ja, ik heb wel eens van een bucketlist gehoord,’ zei Zillah, omdat hij haar vragend bleef aankijken.

‘U moet er ook eentje maken zodra u weet dat u doodgaat.’

‘Lieverd, ik ben drieëntachtig. Ik heb sowieso niet veel jaren meer te gaan. Ik geloof niet dat mensen van mijn leeftijd aan bucketlists doen.’

Ben schudde zijn hoofd. ‘Het is vast heel raar om zo oud te zijn.’

Zillah vermaakte zich prima, vooral ook omdat de eigenaar van de groentewinkel aan de overkant hen nog steeds achterdochtig in de gaten hield. ‘Ach, je went eraan. Maar wat zou jij op je bucketlist zetten?’

‘Goeie vraag.’ Hij knikte haar goedkeurend toe. ‘Even denken. Eh... Een avondje stappen met Miley Cyrus. Weet u wie dat is?’

‘Zangeres. Draagt erg weinig kleren. En bekend van het twerken. Die bedoel je toch?’

‘Ja. En ik zou graag een keer met dolfinen willen zwemen. En Disney World moet er natuurlijk ook op. En een jaarkaart voor de dierentuin.’

‘In Disney World?’

‘Nee, hier.’ Hij gebaarde over zijn schouder in de richting van de Bristol Zoo, die zo’n vijfhonderd meter van hen vandaan lag. ‘Daar bent u toch wel eens geweest? Echt te gek. Het is heel duur, maar als je een jaarkaart hebt, kun je net zo vaak gaan als je wilt. Zelfs elke dag.’

Hij keek er zo enthousiast bij dat ze vroeg: ‘Wat zijn je lievelingsdieren daar?’

‘O, ik kan echt niet kiezen, hoor. Als ik volgend jaar klaar ben met school, wil ik daar gaan werken,’ vertelde hij met glanzende ogen. ‘Het is de mooiste plek op de wereld.’

Toen ze hun drankjes ophadden, rekende Zillah af.

‘Nou, bedankt nog,’ zei Ben.

‘Graag gedaan. Maar je kunt ook iets voor mij doen.’

Hij rolde even met zijn ogen. ‘O, krijgen we nu een preek? Over dat ik niet meer moet jatten?’

‘Dat weet je ook wel zonder dat ik het je vertel. Nee, ik wilde je vragen of je even met me wil meelopen naar mijn auto. Met mijn hand kan ik al die spullen niet zo goed dragen.’ Ze wees naar de pleister. ‘En ik ben ook niet meer de jongste.’

Zillah was niet achterlijk; ze wist dat de kans bestond dat de jongen er met haar handtas vandoor zou gaan, maar toch wilde ze het erop wagen. Parkeren in Clifton was een crime, en daarom had ze haar auto bij het ziekenhuis laten staan, een wandeling van een dik kwartier heuvelopwaarts, langs de hangbrug en over het grote grasveld dat het ziekenhuis scheidde van het winkelgebied.

Toen ze bij de auto aankwamen, zette Ben de boodschappentassen in de kofferbak en overhandigde haar haar grote leren handtas.

‘Dank je,’ zei Zillah. ‘Ik vind het echt heel fijn dat je me hebt geholpen.’

‘Wat een mooie auto.’ Hij streek met zijn hand over de glanzende donkerblauwe lak van de Mercedes.

‘Ja hè? Ik wil je anders wel naar huis brengen.’

Hij lachte spottend. ‘U weet niet waar ik woon. Als je daar met zo’n auto komt aanrijden, word je meteen overvallen. Ze pakken je je wagen af en laten je gewoon in de goot liggen.’

‘Tja, je zult het beter weten dan ik.’ Nog terwijl Zillah haar portemonnee opende, besepte ze dat ze geen kleingeld meer had na het afrekenen op het terras. Hoofdschud-

dend zei ze: ‘Ach, ik wilde je een paar pond geven, maar ik heb niets. Sorry.’

Zijn gezicht betrok. Hij had duidelijk op een fooi gerekend. ‘Dat geeft niet,’ zei hij, in een poging onverschillig te klinken.

‘Weet je wat, als je je adres voor me opschrijft, stuur ik je wat geld.’ Uit haar tas diepte ze een pen en een oude kassabon op.

Na een korte aarzeling deed hij wat ze vroeg. Terwijl hij de pen en het papiertje teruggaf, zei hij: ‘Maar het hoeft echt niet, hoor.’

‘Als ik je het stuur, krijg je het dan wel?’

‘Twee munten van een pond in een envelop?’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ach, je weet nooit.’

‘Neem die appels ook maar.’ Glimlachend gaf ze hem de zak. ‘Hier.’

Die avond, terug in Bath, schreef ze Bens adres op een envelop, stopte er een biljet van tien pond in en een kort briefje met de woorden: ‘Ik vond het heel gezellig!’

Een uur later, nadat ze op de website van de Bristol Zoo had gekeken en een jaarabonnement op zijn naam had gekocht, printte ze de bevestiging en stopte die ook in de envelop. Daarna plakte ze hem dicht, schonk een glas gintonic in en hief haar glas om het te vieren.

Zou hij het abonnement gebruiken?

Of zou hij het doorverkopen?

Wie zou het zeggen?

Nou ja, op Ben, de onhandige appeldief. Proost.

2

Het was vijf uur. In de drukke winkelstraten brandde de kerstverlichting, terwijl er uit de inktzwarte lucht sneeuwvlokken dwarrelden. Achter het raam op de tweede verdieping van een Georgian gebouw keek Conor McCauley naar de winkelende menigte. Er hing een feestelijke sfeer in de stad, en in de verte hoorde hij Mariah Carey zingen over wat ze voor kerst wilde. Iets dichterbij hoorde hij iemand vioolspelen. Omdat de muziek hem bekend voorkwam, deed hij het schuifraam iets omhoog om beter te kunnen luisteren.

Midden in de straat, die op deze avond was afgesloten voor verkeer, zag hij de violist staan, een rijzige man met lang haar. Onder het spelen zwiepten de panden van zijn lange jas om zijn magere, in jeans gestoken benen. Voor hem, op de grond, lag een hoed met een handvol muntjes erin. Hoewel er maar weinig mensen bleven staan luisteren – iedereen had het te druk, en het was ook te koud – speelde hij door; hij ging volledig op in de muziek, terwijl hij met zijn strijkstok zwierig over de snaren ging...

Ineens knipperde Conor met zijn ogen, want de violist had gezelschap gekregen. Er was een meisje verschenen dat een reeks balletpassen maakte die hem de adem benam. Ze droeg een witte ijsmuts, een donsjack en jeans, en terwijl ze als een gazelle door de lucht sprong, zwaaide haar lange gebreide das alle kanten uit. Ze droeg witte sneakers, maar dat bleek geen belemmering. Hij ving een blik op van haar brede glimlach toen ze haar armen

spreidde en nog een keer elegant om de violist heen danste, gevolgd door een gracieuze sprong en een prachtige serie pirouettes.

Het had hooguit twee minuten geduurd. Ondanks de sneeuw waren er zo'n dertig mensen blijven staan kijken. Ze begonnen enthousiast te klappen en gooiden geld in de hoed van de violist. Conor had zin om zelf ook wat geld naar beneden te gooien, maar hij was bang dat hij dan iemand zou raken en misschien zelfs wel doden.

Wat niet zo fraai zou zijn.

Terwijl hij naar beneden keek, nog steeds betoverd door het onverwachte tafereel, wuifde het meisje met de ijsmuts naar de violist, pakte de boodschappentas die ze op de stoep had neergezet en verdween in de drukke mensenmassa die helemaal niets van haar dans had mee gekregen.

Heel even had Conor zin om de trap af te rennen en achter het meisje aan te gaan. Hij zou haar willen vertellen dat ze een prachtige voorstelling had gegeven en haar ook willen vragen wie ze was en waarom ze dat had gedaan. Als het zo'n meisje uit een van die romantische films was geweest, zou het een kwestie van liefde op het eerste gezicht zijn; hun toevallige kennismaking in de sneeuw zou hun leven voorgoed veranderen en leiden tot...

Achter hem ging de deur open, en er kwam een vrouw van middelbare leeftijd de wachtruimte van de kleine werkplaats binnen, met in haar handen een fototoestel en een pasteitje.

‘Sorry dat ik je zo lang heb laten wachten. Arthur wist niet meer waar hij hem gelaten had! Zijn geheugen is niet meer wat het geweest is, de arme ziel. Maar hij kan gelukkig nog steeds camera's repareren. Zo, weer als nieuw. En

ik moest je van hem dit pasteitje geven voor het lange wachten.'

Tegen de tijd dat Conor had afgerekend en het gebouw uit liep, was het meisje met de witte ijsmuts allang verdwenen. De violist was ook vertrokken. En het sneeuwde ook niet meer.

Het was alsof hij het hele magische schouwspel had gedroomd.

Vreemd genoeg voelde hij zich teleurgesteld, en om zichzelf te troosten nam hij snel een hap van zijn pasteitje.

Nou ja, pech gehad.

3

'O, Essie, wat een mooi huis! Alsof je ineens volwassen bent!'

'Ja, gek, hè?' Essie was er zelf ook nog steeds verbaasd over hoezeer haar leven het afgelopen jaar was veranderd. Op haar vijftiengste had ze samen met Scarlett in een armoedig, tjokvol flatje gewoond met schimmel op de muren, lawaaiige boven- en benedenburen en het soort meubels dat eruitzag alsof ze uit een vuilcontainer kwamen. Wat waarschijnlijk ook zo was, hun huisbaas kennende.

Toen had ze Paul leren kennen, bijna precies een jaar geleden, en als door een wonder had hij haar net zo leuk gevonden als zij hem. Maar het was nog mooier geworden: toen zij en Paul elf maanden verkering hadden, wilde de inhalige huisbaas de huur verhogen, en Paul had gezegd:

‘Voor dat krot? Je moet maar durven. Zeg maar dat hij de pot op kan.’

‘Goed idee,’ had ze voor de grap geantwoord. ‘Dat zal ik doen, en dan trek ik wel in een vijfsterrenhotel.’

Op dat moment had Paul haar handen beetgepakt en haar diep in de ogen gekeken. ‘Ik hou van je, Ess. Waarom kom je niet bij mij wonen? Dat zal er toch een keer van komen.’

Nou ja, zo’n aanbod kon je natuurlijk niet afslaan. Paul was het soort volmaakte vriend van wie de meeste meisjes alleen maar konden dromen. Hij was aardig, attent, aantrekkelijk en gooide de vuilnisbak al leeg voordat hij vol was.

Scarlett noemde hem de ‘prins op het witte paard’.

En nu keek ze bewonderend om zich heen in de cottage. ‘Je hebt het goed voor elkaar, Assepoester.’

‘Ja, het is een prachtig huis, maar dat is niet de reden waarom ik hier woon,’ zei Essie.

‘Ach, dat weet ik toch! Met Paul zou je zelfs nog in een tent gaan wonen. Ik bedoel alleen maar dat dit huis een bonus is.’

Grinnikend opende Essie de fles wijn die ze net uit de koelkast had gepakt. ‘Daar heb je ook weer gelijk in.’

‘Ik vind het gewoon ongelooflijk hoe perfect alles hier is. Een volledig glasservies... en die luxaflex heeft precies dezelfde kleur als de tegelvloer... de theedoeken passen zelfs bij het broodrooster!’

‘Er is niks mis met een beetje orde.’ Essie schonk de wijn in. ‘Paul houdt van een opgeruimd, mooi huis. En ik nu ook. Ik word volwassen. Proost!’

‘Proost. Maar ik bedoelde het niet negatief, hoor. Je weet dat ik dol ben op Paul. Ik ben gewoon jaloers... Ik bedoel, moet je kijken.’ Scarlett wees verrukt naar het aanrecht.

‘Helemaal leeg! Er staan zelfs geen vuile borden in de gootsteen.’

‘Dat komt omdat hij pas vanmiddag is weggegaan.’ Omdat Scarlett wist hoe ze was, hoefde Essie bij haar niet de perfecte huisvrouw uit te hangen. ‘Hij blijft twee dagen weg, dus moet ik wel zorgen dat alles is afgewassen voordat hij terug is.’

Een uur later werd Essie, terwijl ze heerlijk zat te roddelen en bij te praten met Scarlett, gebeld door haar broer, Jay.

‘Ha, lievelingszus van me!’

‘Wat een herrie.’ Essie kon hem nauwelijks verstaan boven het lawaai van stemmen en muziek uit. ‘Waar ben je?’

‘In de bibliotheek. Oké, dat klopt niet. Ik ben hier, in Bath. Voor een feest.’

‘Zo te horen heb je je feest gevonden.’

‘Wacht, ik zoek even een rustiger plekje op. Oké, het punt is dat ik van plan was om weer naar huis te rijden als het feest klote was, maar dat is het niet. Het is een fantastisch feest, en ik ga pas morgen terug. Dus...’

Zijn stem stierf weg. Essie wist precies wat dat betekende. ‘O, je gaat in de auto slapen? Het is wel koud, hoor, vannacht. Je wilt zeker een deken van me lenen?’

‘Had ik al gezegd dat je mijn lievelingszus bent?’

Ze was zijn enige zus. ‘Misschien wel, een keer of twee.’

‘Ess, mijn lieve Ess. Mag ik bij jou slapen?’

Haar broer woonde in Bristol, dertig kilometer van Bath, maar hij had nog oude studievrienden in de stad. Drie weken geleden had hij ook een nacht in hun logeerkamer geslapen.

‘Oké,’ zei Essie. ‘Paul is er niet, maar dat maakt niet uit.’ Ze wist dat Paul het niet erg zou vinden. ‘Hoe laat denk je hier te zijn?’

‘Geen idee. Laat. Je hoeft niet op me te wachten. Leg de sleutel maar ergens neer.’

‘Zal ik doen. Onder de blauwe pot naast de voordeur. Maar geen lawaai maken, hè? Want meestal worden mensen wakker als er iemand van de trap valt.’

‘Ik zal heel stil zijn,’ beloofde Jay. ‘En morgenvroeg breng ik je koffie op bed. Dank je, Ess. Je bent te gek.’

Terwijl Essie zat te bellen, had Scarlett de kerstkaarten op de schoorsteenmantel aan een nader onderzoek onderworpen. Toen het gesprek was afgelopen, zei ze: ‘Er zit op geen een van die kaarten glitter.’

‘Nee.’ Dat was Essie ook al opgevallen; ze hield wel van een beetje glitter.

‘En ook geen Kerstman. Ze zijn allemaal zo... saai.’

Essie had precies hetzelfde gedacht. ‘Dat heet smaakvol.’

‘Maar wie zijn die mensen dan?’

‘Vrienden van de familie. Van Marcia vooral.’

Marcia was Pauls moeder. Scarlett schonk haar een blik vol medeleven, terwijl ze een opgevouwen brief achter de kaarten vandaan plukte. ‘Wat is dit? Een geheime liefdesbrief? Of laat Paul soms romantische briefjes voor je achter als hij weg is... O shit.’ Ze keek sip. ‘Het is geen liefdesbrief.’

‘Het is een soort brief die voor de hele familie is bedoeld,’ vertelde Essie. De betreffende brief, van een van Pauls tantes, was gisteren gekomen. Toen Essie was gaan lachen nadat ze hem had gelezen, had Paul haar gewaarschuwd dat er nog meer zouden volgen en dat het een familietraditie was; iedereen deed eraan mee, en de familie zou erg teleurgesteld zijn als zij er niet ook eentje schreven.

‘Ik heb wel eens gehoord dat mensen dat deden, maar ik heb er nog nooit een in het echt gezien... O mijn god, dit

is echt hilarisch. Een soort Hyacinth Bouquet!’ zei Scarlett gillend van de lach. Daarna zette ze een Hyacinth-stem op en begon hardop voor te lezen:

‘Jonathan heeft de familie-eer hooggehouden met elf tienen en één negenenhalf op zijn kerstrapport! Jammer dat het niet allemaal tienen zijn – we hebben hem op het hart gedrukt om in het vervolg nog wat beter zijn best te doen! Ondertussen heeft Hugo weer promotie gemaakt; hij leidt nu een team van zeventig mensen en is blijkbaar de jongste in het bedrijf die ooit zo’n hoge functie heeft gehad!’

Scarlett lag dubbel van het lachen en las de brief snel door, op zoek naar de leukste stukken.

‘Arabella’s vioollessen verlopen voorspoedig... ze wordt overspoeld door aanvragen voor optredens bij prestigieuze evenementen... Laetitia’s yogaretraite in Arizona heeft zijn vruchten afgeworpen. De stress van haar fantastische, maar drukke baan in het bankwezen is helemaal van haar afgedleden... We hebben afgelopen zomer een maand doorgebracht in een villa aan de oever van het Comomeer, waar we bijna dagelijks een zekere wereldberoemde filmster tegen het lijf liepen. Jeffrey was behoorlijk jaloers toen ik een keer per ongeluk mijn zonnebril naast zijn auto liet vallen en hij me die heel vriendelijk teruggaf!’

‘Ik kan zulke dingen toch niet schrijven?’ Essie kromp ineen bij het idee. ‘Ik ga bijna dood van schaamte als ik er alleen al aan denk dat ik zulke onzin moet opschrijven.’

‘Maar het wordt nog leuker!’ Grinnikend wees Scarlett naar de laatste alinea.

‘We verheugen ons enorm op jullie komst met de feestdagen, zodat we zoals ieder jaar volgens de traditie allemaal samen kerst kunnen vieren!’

Scarlett trok haar neus op. ‘Ja, vast.’

‘Volgens Paul was die zogenaamde yogaretraite eigenlijk een verblijf in een ontwenningsskliniek,’ vertrouwde Essie haar toe. ‘En Jonathan is een vervelende betweter die het leuk vindt om vanuit zijn slaapkamerraam met zijn windbuks op vogels te schieten. En Arabella is een slettebak die het liefst getrouwde mannen versiert.’

‘Dat bedoel ik. Dat heb je nou met dit soort dingen.’ Scarlett wapperde triomfantelijk met de brief. ‘Waarom moeten mensen altijd doen alsof hun leven volmaakt is? Anderen voelen zich dan van die mislukkelingen. Waarom kunnen ze niet gewoon eerlijk zijn?’

‘Precies.’ Essie knikte verwoed. ‘En dan zouden we ze veel aardiger vinden ook! Dat zou toch veel logischer zijn!’

‘Ik weet het al. Weet je nog dat we zeiden dat we niet wisten wat we elkaar voor kerst moesten geven?’ Scarlett spreidde haar handen. ‘Nou, probleem opgelost. Ik schrijf jou een compleet eerlijke brief, en jij schrijft mij er eentje. En niemand anders krijgt ze te zien, het is ons geheimpje. Hoe lijkt je dat?’

Spelend met het idee verdeelde Essie de laatste wijn over hun glazen. ‘Honderd procent eerlijk?’

‘We zeggen gewoon alles wat in ons opkomt. Een soort therapie, maar dan goedkoper.’

‘En het blijft tussen ons?’ vroeg Essie voor de zekerheid.

‘Natuurlijk. Helemaal.’

‘Oké, laten we het doen.’ Scarlett vertrouwde haar, en zij op haar beurt vertrouwde Scarlett. ‘Dat wordt vast leuk. En goedkoop!’ Ze hief haar glas. ‘Op de waarheid! Proost!’

En omdat je het ijzer maar beter kon smeden als het heet was, begon Essie meteen aan de brief nadat Scarlett was vertrokken om de laatste bus te halen. Met haar laptop op haar knieën begon ze te typen. Ze barstte van de ideeën.

De tijd vloog om. De woorden buitelden naar buiten, geholpen door de fles sauvignon blanc die ze soldaat hadden gemaakt. Goh, dit was echt leuk. En het ruimde zo lekker op in haar hoofd. Zouden mensen niet veel gelukkiger zijn als ze zonder schroom zulke brieven schreven? Het leek waarschijnlijk wel wat op vroeger, toen mensen dagboeken bijhielden, alleen was dit nog leuker, omdat Scarlett het binnenkort zou lezen, schaterend om de grappige stukjes en...

God, wat was dat voor lawaai? Zat er soms een dolfijn in de keuken?

Essie zette de laptop op de bank en stond op, want het hoge geluid deed pijn aan haar oren. Nog geen seconde later sprong ze gillend op de bank toen Ursula de kamer in kwam met in haar bek een paniekerige, doodsbange kraai.

‘Nee!’ Essie slaakte geschrokken een kreet, want de kraai had zijn ogen nog open en maakte een afschuwelijk krij-send geluid. Het leek wel wat op haar eigen gekrijs eigenlijk. En hij flapperde ook wild met zijn vleugels in een poging te ontsnappen.

O god, dit was echt vreselijk. In de paar weken dat Essie hier woonde, had Ursula haar wel vaker een cadeautje gebracht in de vorm van een muis, maar die waren allemaal dood geweest.

Dat was al akelig genoeg, maar dit sloeg alles. ‘Laat los, laat los!’ gilde ze, tot ze beseftte dat ze de kraai dan zelf zou moeten oppakken. Bah. En dat hoge gejammer werd ook steeds erger. Essie sprong van de bank, klapte in haar handen en probeerde de moordlustige kat de keuken in te drijven.

‘Krrkr!’ krijste de angstige kraai met klapperende vleugels, terwijl Ursula door de kamer stoof met het lijfje in haar bek.

‘Weg jij!’ schreeuwde Essie. Ze gooide een kussen naar de kat. O nee, nu vielen er ook nog bloeddruppels op het tapijt. In een vlaag van wanhoop zette ze het raam open en joeg de kat nog een paar keer door de kamer. Het leek net zo’n scène uit een aflevering van *The Benny Hill Show*, waar haar opa altijd zo graag naar had gekeken, alleen was dit niet echt grappig, eerder een verschrikking.

Na een tijdje liet Ursula de kraai los. Ze keek Essie boos aan, alsof ze wilde zeggen: stank voor dank. Toen liep ze weg en verdween door het kattenluikje in de keukendeur naar buiten.

Opgelucht vloog de kraai op. Hij maakte een rondje door de kamer, waarbij hij om zijn vrijlating te vieren nog een paar keer triomfantelijk poepte.

‘Niet doen!’ jammerde Essie, toen de vogel haar kant uit vloog en vlak langs haar hoofd scheerde. Het hart bonkte haar in de keel van paniek; ze vond het vreselijk dat het beest zo had geleden, maar die flapperende vleugels maakten haar gewoon misselijk.

Een paar seconden later vloog de kraai door het open raam naar buiten en verdween de koude nachtlucht in.

Gelukkig. Eindelijk.

Essie luisterde naar de heerlijke stilte en greep van op-

luchting naar haar nog steeds bonkende hart. Toen deed ze snel het raam weer dicht voordat de vogel terug kon komen. Daarna inspecteerde ze de schade.

Het was een regelrechte ravage in de kamer. Overal veren, en allemaal kleine bloedspetters op Pauls crèmekleurige tapijt. Waarom had hij ook geen donker tapijt genomen? En ze zag ook overal vogelpoep. Echt iets waar een mens om halftwaalf 's avonds op zat te wachten.

Ze slaakte een diepe zucht. Er zat niets anders op dan proberen de vlekken eruit te krijgen voordat ze opdroogden. Het was een duur tapijt. Als Paul thuis was geweest, zou hij dat hebben gedaan, maar aangezien hij in Londen was voor zijn werk, moest ze het zelf doen.

Veertig minuten later klapperde het kattenluikje en kwam de mislukte moordenaar de kamer binnen. De kat ging op de bank zitten om de schoonmaakoperatie roerloos te bekijken.

‘Je wordt bedankt, Ursula.’ Terwijl Essie het tapijt boende, zag ze dat de kat haar pootjes gezellig onder zich had getrokken. ‘Echt heel fijn. Je bent een grote hulp.’

Het was al tien voor halféén toen ze klaar was. Ze had zo hard zitten boenen dat haar armen en schouders er pijn van deden. Ursula, die in slaap was gevallen, opende één oog en keek Essie met een laconieke blik na toen ze met de schoonmaakspullen de keuken in liep. Nadat ze haar handen had gewassen, legde ze de reservesleutel onder de blauwe bloempot naast de voordeur voor Jay.

Zo, klaar.

Maar helemaal kapot.

Bed.